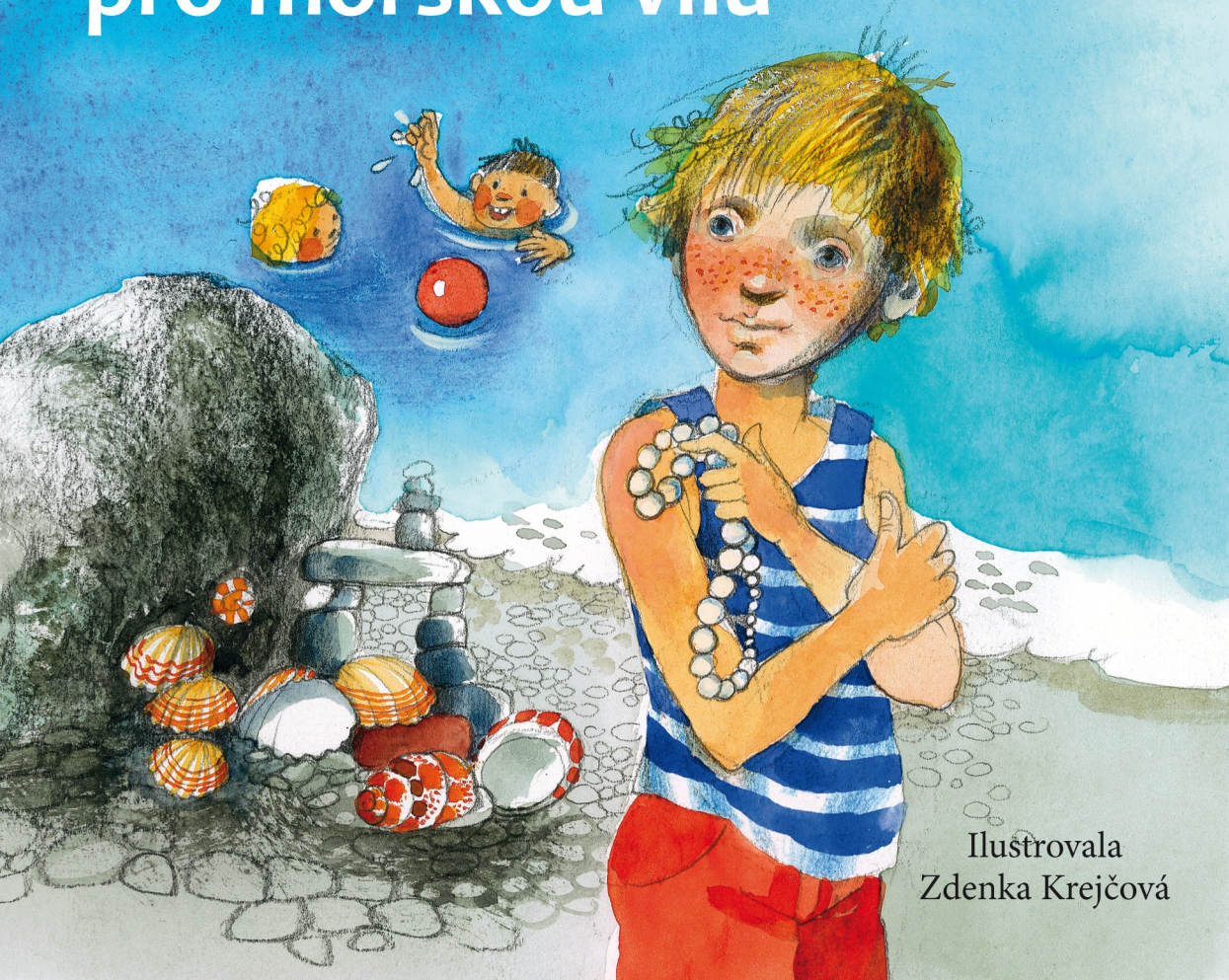

A L B A T R O S

Petra Braunová

Třetí
čtení

Rošťák Oliver a korále pro mořskou vílu

Ilustrovala
Zdenka Krejčová

A L B A T R O S

Třetí
čtení

Petra Braunová

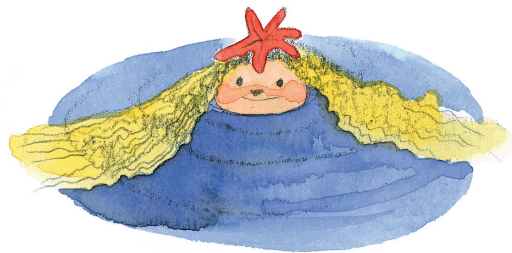
Rošťák Oliver a korále pro mořskou vílu

Petra Braunová
Ilustrovala Zdenka Krejčová

Rošťák Oliver a korále pro mořskou vílu

ALBATROS

© Petra Braunová, 2014
Illustrations © Zdenka Krejčová, 2014
www.petrabraunova.cz

ISBN 978-80-00-03512-3

Překvapení v obálce

„Přišel ti dopis!“

„Mně?“

Oliver povytáhne obočí. Maminka mu podává bílou obálku s barevnou známkou.

„Je opravdu pro mě?“

„Přečti si ho!“

Maminka pobaveně hledí na syna, který popadl obálku a obrací ji v ruku. Tiskacími písmeny je na ní napsané jeho jméno a adresa! Oliver ohromeně slabikuje poslední řádek: CZECH REPUBLIC.

„Přiletěl z ciziny,“ usmívá se maminka. „Proto je na něm jméno naší země, České republiky, aby tě pan pošťák nehledal třeba v Antarktidě.“

„Od koho je?“

„Copak vím? Neznáš listovní tajemství?“

Slovo tajemství zná Oliver dobře, ale listovní?

„Cizí dopisy se nečtou!“ poučí ho maminka. „V každém zalepeném dopisu je zpráva jen pro toho, kdo je napsaný na obálce.“

Oliver si znovu prohlíží své jméno na obálce a vtom ho trkne, že tenhle rukopis přece zná! Dopisy od stejného odesílatele občas přilétnou i do jejich třídy.

„Já chci taky!“ vyjekne Oliverova malá sestřička Máří, která vyběhla z kuchyně a sápe se po obálce.

Jako by bratra píchla špendlíkem. Oliver se otočí na patě a utíká se schovat do pokoje. Zabouchne dveře a jedním prstem rozškubne obálku. Bílý list papíru ukrytý uvnitř je pose-
tý žlutými sluníčky. Písmo je úhledné, hezčí než jeho. Už ví, kdo mu píše, a má z toho velkou radost!

*Milý Olivere,
vzpomínám na tebe a chci tě
k nám zase pozvat na práz-
d-
niny. Přijedeš? Přijď! Staví-
me s kamarády na pláži hrad.*

*Neztratil jsi mušli? Já
mám škapulíř pořád
schovaný. Pozdravuj paní
učitelku, maminku, tatín-
ka, sestřičku a spolužáky.*

Marica

Marica! Oliver má kamarádku s tmavými copy, která se mu líbila už ve školce, moc rád. Chodili spolu i do školy, ale nakonec se Marica vrátila domů, do země, kde se narodila. Do Chorvatska. Proto se taky její jméno nevyslovuje Mari-
ka, ale Marica!

Oliver je červený až za ušima, i když je v pokoji docela sám. Po Marice se mu stýská. Zamrzí ho, že mu píše o kamarádech! To znamená, že má i jiné kamarády než jeho? V břiše ho zašimrá žárlivost. Skloní se a zpod postele vyloví krabici s hračkami. Na světlo vytáhne mořskou mušli, kterou mu loni v létě Marica věnovala. Rozpůlená mušle má tvar srdce. Oliver už pochopil, že darované srdce není lečjaký dárek. Má velký význam.

Máří bouchá na dveře a křičí.

Ale Oliver neotvírá. Musí si pořádně promyslet, co řekne mamince, aby ho do Chorvatska pustila. Maminka je v poslední době přecitlivělá, snadno se rozzlobí nebo rozpláče. Tatínek mu vysvětlil, že je to proto, že maminka čeká miminko. Oliver bude mít dalšího sourozence!

„Zase holku?“

„Kdo ví!“ zasmál se táta.

Oliver má s tříletou sestřičkou Máří trampoty. Pořád by si s ním chtěla hrát, vytahuje mu ze školní tašky sešity, a jednou mu dokonce počmárala prvouku. Rodiče se museli zbláznit, když si pořizují ještě jedno dítě!

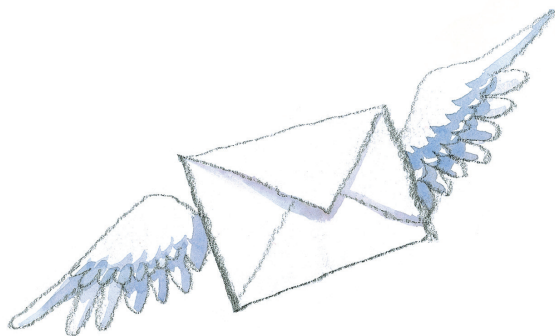
„Přece bys nechtěl být jedináček?“

Táta jedináček je a vždycky záviděl kamarádům sourozence. Proto je rád, že s manželkou, kterou miluje, přivede na svět hned tři ratolesti.

„Ale možná se mamince narodí kluk?“ zeptá se Oliver.

„Možná,“ zazubí se tatínek a jemně zatahá syna za ucho.

„Ale s maminkou takhle nemluv, rozumíš?“

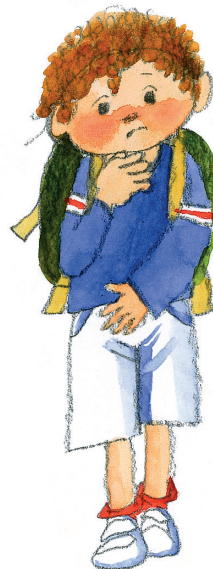

O + M

Od chvíle, kdy Oliver dostal dopis, uplynulo dvacet devět dní. Co všechno se za tu dobu stalo! Skončil školní rok a Oliver zakončil třetí třídu. Na vysvědčení se mezi jedničkami krčí pouze jedna dvojka, a to z matematiky. Z počtů jde Oliverovi hlava kolem! Často se plete. Matika není legrace! A Oliver není žádný počtář. Zato ho baví prvouka. Má rád přírodu. České pole, louky a les, ale stejně tak bílé skalnaté útesy nad mořem a palmy.

„Bude se mi po vás stýskat!“ loučí se paní učitelka s dětmi, s nimiž během deseti měsíců zažila tolik příhod, že by se nevešly do knihy!

Například Martinovi na školním výletě vypadl zub, kterým se málem zadusil, protože ho spolkl. Klárka vyhrála pěveckou soutěž celé školy a Kája přinesl do školy želvu, kterou dal paní učitelce.

telce na židli. Příšerně se lekla! Paní učitelka i želva.

„Kam pojedete na prázdniny?“ ptá se paní učitelka děti.

Oliverova ruka vystřelí vzhůru jako první. Paní učitelka ho vyvolá a on hrdě hlásí: „Já poletím do Chorvatska a poletím sám!“

„Sám? To není možné! Lžeš!“ volají spolužáci. „To by tě rodiče nepustili.“

„Sám!“ tvrdí Oliver, a zase mu trochu zčervenaly uši. „Nelžu!“

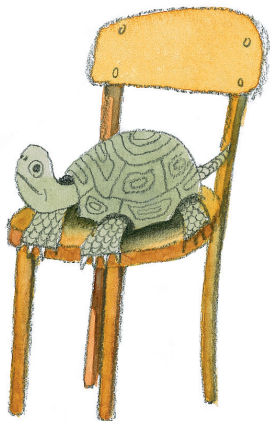
„Opravdu sám?“

„Ano.“

Paní učitelka ho vyzve, aby vyprávěl, jak se stalo, že ho čeká takové dobrodružství.

„Já jsem totiž dostal dopis,“ Oliver se nadýmá pýchou. „A v něm bylo pozvání k moři. Naši nemůžou, a tak poletím sám.“

„A kdo ti dopis poslal?“

„Marica.“

Třída vybuchla.

„Marica?“ vykřikly holky. „Naše Marica? Vždyť si s ní píšeme taky! Jak to, že nepozvala nás?“

„Pozvala jenom Olivera, protože ho miluje!“ zvolá Filip.
V Oliverovi hrklo!

I paní učitelka je překvapená, ale nedává nic znát.

„Tak to je milé! Nejlepší přátelé v životě jsou ti z dětství.
I já sama se nejvíc přátelím se spolužáky z první třídy!“

Paní učitelka se snaží situaci zachránit. Je jí Olivera líto. Chápe, že se chtěl pochlubit. Jenže všechno je málo platné. Pýcha předchází pád. Děti na Olivera dělají opičky. Vytahování se mu nevyplatilo!

„A maminka se o tebe nebojí?“

„Nebojí, protože...“

„Protože si Oliver vezme Maricu za ženu!“ křičí se smíchem Matěj.

Holky se hihňají, kluci se řehtají a Oliver má na sebe vztek. Proč si tajemství nenechal pro sebe? Nečekal, že se mu spolužáci budou posmívat. Zaraženě usedne do lavice.

Děti mu vzaly všechnu radost. Jako by se na prázdniny přestal těšit! A to nejhorší teprve přijde.

Oliver se po zvonění loudá ze třídy. Paní učitelka ho pohladí po vlasech, ale on ani nezvedne oči.

„Na shledanou, Olivere. Určitě zažiješ krásné prázdniny. Budeš nám o nich vyprávět!“

Při odchodu ze třídy mu Lucka významně poklepe na rameno: „Podívej!“

Oliver se ohlédne. Na tabuli září velké, bílou křídou nakreslené srdce propíchnuté šípem a zdobí ho dvě písmena:

O + M

Ach jo!

Lidské mraveniště

„A ničeho se neboj!“ Maminka znovu kontroluje Oliverovu letenku a pas. „Bojím se víc než ty!“

„Já se nebojím,“ vrtí Oliver hlavou.

Rozhlíží se na všechny strany. Letiště je mnohem větší než autobusové nebo vlakové nádraží. Vypadá jako mraveniště. Stovky lidí s cestovními kufry pohledem sledují ohromné displeje vysoko na zdi.

„Čeho by se měl bát?“ zubí se tatínek.

Maminka pevně drží za ruku malou Máří, která neví, jestli má hledět na tabule s čísly, na bratra anebo na bílého pejska s červeným obojkem, který právě důležitě šlape kolem nich. Máří by si ho ráda pohladila a trochu se proběhla, ale maminka ji drží pevně. Bojí se, aby se jí dcerka neztratila. Máří se kroutí. Všechno se točí kolem brášky, a to ji nebaví.

„Budeš tam cobydup.“

Maminka synovi uhladí patku na čele.

„Jo.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.